

Odmev iz Afrike

Julij – Avgust 1935

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Jezus v sveti Hostiji naše Solnce.

Medtem ko se mi kristjani solnčimo v preobilnih milostih presvete Evharištije in brli večna lučka neprestano pred našimi oltarji — tavajo ubogi pagani v temi.

Dragi misijonski prijatelji! Spomnimo se v teh lepih dneh Evharištičnega kongresa tudi naših ubogih paganskih bratov in sester v črni Afriki. Goreče prosimo Jezusa, da bi se tudi njim skoraj razodel in dal v hrano njihovim dušam. Pokleknilo pred Jezusa v sveti Hostiji in molimo za spreobrnjenje ubogih paganskih narodov!

»Iz knjižice Poklic pomožne misijonarke za Afriko veje v resnici božji duh, ki vabi plemenite duše na pota svetosti v okviru Klaverjeve družbe. Iskreno priporočam to knjižico vsem. Posebno želim, da bi si utrla pota v izobraženi dekliški svet ter privabila iz njega v Družbo vsa ona srca, ki so pripravljena, iz ljubezni do Jezusa odpovedati se domu in udobnostim ter ponižno darovati svoje moči vzvišenim smotrom Klaverjeve družbe.«

† Josip dr. Srebrnič, škof krški.

(Iz knjižice »Poklic pomožne misijonarke«.)

Misijonsko uboštvo.

Afriški misijonar-servit piše iz Švacilandije: Zdaj se pripravljamo na slovesnost praznika presv. Rešnjega Telesa in želim, da se slovesno obhaja. Toda, nimam kaj v roke vzeti. Namesto svetilk bomo morali imeti navadne laterne. Pred procesijo bo nekdo nesel na palici nataknen misijonarjev križ. Za nebo bo pa veljal kar neke vrste dežnik, ki smo ga sešili iz raznobarnih kosov blaga. Že sedem let imamo tako procesijo. Kdo more priti ubogemu misijonarju na pomoč?

ste

Tantum ergo v afriškem suhell jeziku.

*V zakramentu vse sladkosti
počastimo Jezusa,
v novi daje nam skrivnosti
kruh življenja večnega;
v naših čutov pa slabosti
živa vera luč nam dá.*

*Tebi, Oče z ljubim Sinom
časť pojo naj vse stvari;
Svetega Duha enako
naj slavé jeziki vsi.
Troedinemu naj Bogu
slava vekomaj doni. Amen.*

*Sakramenti kúu hiyo
Túabúdú kifúdi;
Mfano we zamani hapo
Zaisha na úkweli:
Fumefua, si kwa macho,
Imani yasadiki.*

*Múngu-Baba, Múngu-Mwana,
Pamoja watúkúzwe,
Wenyi ezi, sifa sawa
Na Roho-Mtakatifu,
Mwini kwao alikea,
Pia naye mtúkúfú.*

Pismo svete Kongregacije za širjenje vere.

Zapisnik šte. 1349/35.

Rim, 24. aprila 1935.

Blagorodna gospa!

Veseli me, ko morem razbrati iz Izkaza, ki ste mi ga izročili 13. t. m., da so darovi, ki jih je Vaša zaslužna Družba prejela v podporo afriškimi misijonom, obilnejši, nego so bili v preteklem letu. Tak porast, ki je tu navzlic hudi in dolgotrajni gospodarski stiski, je treba pripisovati posebnemu božjemu blagoslovu, ki spremlja vse delo svete ustanoviteljice te prekorientne Družbe, pa tudi delu, ki ga neprenehoma za misijone opravljajo tako dobri in navdušeni člani pod vodstvom Vašega blagorodja.

V imenu sv. Kongregacije izrekam hvalo in veselje Vašemu blagorodju in vsem Vašim sotrudnikom za plodnosno delo, ki ste ga v preteklem letu vršili in želim obenem blagoslova božjega, da bi v prihodnje Vaše prizadevanje dobilo še večjih podpor za naše misijone v Afriki, katerih podvig je primeren delu misijonarjev.

Boga prosim obilnega blagoslova za Vas in vse sotrudnike in ostajam

Vašemu blagorodju

v Gospodu vdani

*P. Kardinal Fumasoni Biondi,
prefekt.*

*† Karel Salotti,
naslovni nadškof Fil., tajnik.*

*Visokorodni gospe grofici
Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja*

Praznik sv. Rešnjega Telesa.

Piše p. Devalle, misijonar Consolate, Nyeri (Kenya).

Naša procesija sv. Rešnjega Telesa l. 1934 v Gaichanjiro, ki je najbolj cvetoč misijon v vikarijatu, je bila res veličastna evharistična proslava. Tisoči kristjanov so prihiteli od najbolj oddaljenih krajev. Na čelu sprevoda so šli otroci, razvrščeni po raznih oddelkih, v svojih krojih, pobožno in zbrano, da jih je bilo res lepo videti. Potem so šle matere z dojenčki na hrbtu; malo večje pa so vodile za roke. Tudi so nekateri od teh tvorili svoje vrste »godbo«. Za njimi so šli možje in mladeniči, ki so naglas molili na moleke, ki so jih imeli v rokah ali pa okrog vratu obešene. Ljudi se naši kristjani ne boje. Njih vera je gorka, kakor afriško solnce, ki jih ogreva in ki jim zori žita na poljih. Posebno pozornost je vzbujala med ženskami neka slepa, ki jo je vodila njena hči, in ki je venomer klicala kakor slepec v evangeliju: »Gospod, daj da izpregledam!«

Sredi teh množic, ki so molile in pele, je šel Jezus v presv. Zakramentu. Nosil ga je naš preč. g. škof v spremstvu mnogih misijonarjev, ki so bili prišli iz bližnjih misijonskih postaj. Procesija se je pomikala preko zelenih holmcev, zorečih polj, skozi gozdičke, kjer so peli ptiči, skozi raztresene vasi, iz katerih so se pridružili vedno novi verniki. Povsod so ob potu stali gledavci pagani in se čudili slovesnosti naših vernikov. Čeprav en del tega božjega semena ne bo obrodil in ga bodo ptice pozobale ali vetrovi raznesli, je pa bilo vendarle mnogo spre-

jemljivih src, ki bodo obrodila stotern sad. In ti bodo potem apostoli med pagani.

Medtem ko so zadnji bili še daleč za nami, so prvi že bili nazaj na misijonskem dvorišču. Postavili so se okrog oltarja, ki je tam stal, da bodo deležni blagoslova našega ljubega Izveličarja. Vedno gostejše in živahnejše množice so se zgrinjale okrog oltarja, na nje pa je sijalo afriško solnce. Nehote sem se spomnil, kaj mi je bil rekel neki star mož v prvih letih mojega misijonarjenja v tem misijonu Gaichanjiro.

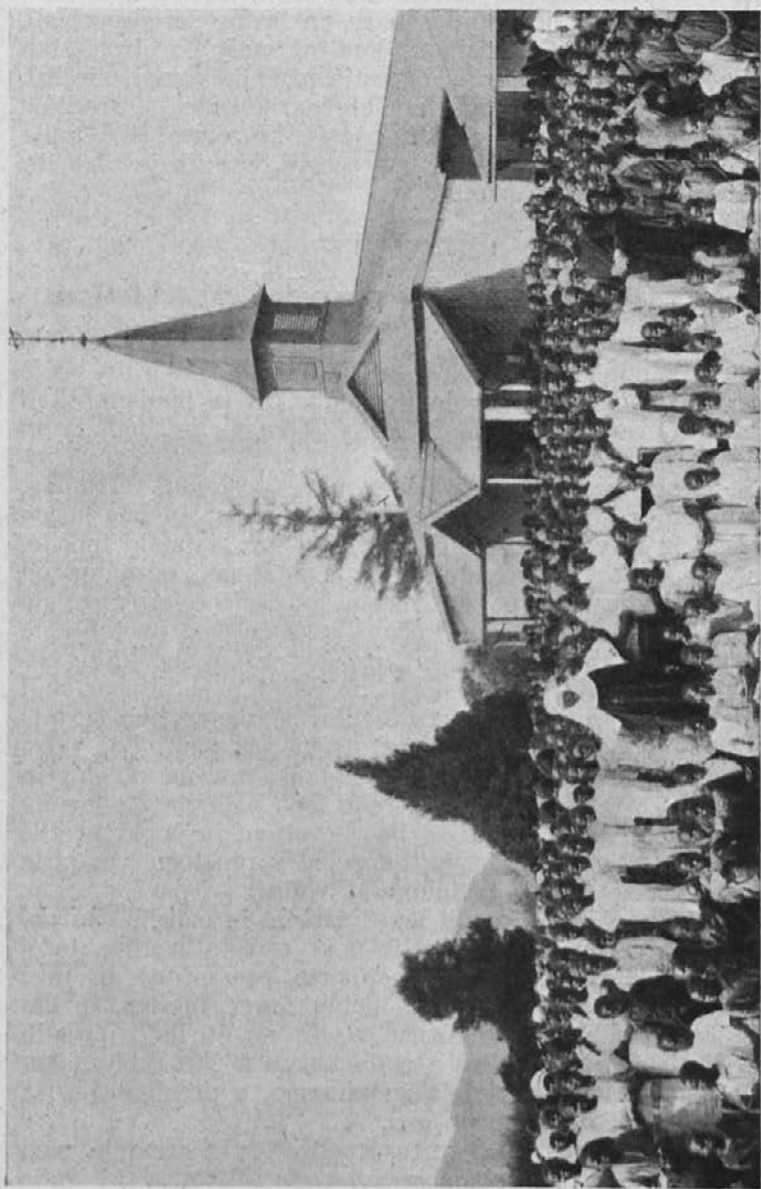
Neko noč (mnogi še dobro pomnijo), mnogo let, preden so prvi misijonarji semkaj prišli, je padel na hribček, kjer je sedaj misijonsko poslopje, čudovit dež od samega cvetja. To cvetje je imelo preroški pomen! Ali ni današnji dan ta hribček posejan z živim cvetjem? Ta množica, ki se zgrinja okrog oltarja, so kakor cvetke, ki so zrastle v teh nekaj letih na našem ljubem hribčku.

Florete flores — cvetite cvetice v tisočih in milijonih! Pomladna sapica milosti božje pihlja preko teh pokrajin. Naj bi se pustinja paganstva vsa porastla s cvetkami, ne le v naši Kenya, ampak vsa Afrika naj postane dišeč vrt, kjer naj zveveto pod rahlim dihom evharističnega Solnce!

Resnično, tako velike vere nisem dobil v Izraelu . . .

Sestra Filomena Čann piše iz Marizburga v Južni Afriki Družbi sv. Petra Klaverja: »Naj Vam opišem vtis, ki ga je name napravila procesija sv. Rešnjega Telesa, ki se je vršila preteklo nedeljo v neki misijonski postaji, ki je oddaljena dve uri od nas. Pater je spovedoval do pol dvanajstih, ker je bilo mnogo ljudi prišlo po več ur daleč. Potem je bila sv. maša in je bilo obhajanih 230 kristjanov. Procesija se je pričela 10 minut po poldnevu. Ljudje so molili naglas rožni venec in peli tako močno, da je kar odmevalo vso pot tja in nazaj in se čulo daleč v okolico. Ko je dospela procesija nazaj v cerkev, je molil strežnik Confiteor, nakar je misijonar razdelil še veliko sv. hostijo, da je bilo za enega katehista in dve ženi, izmed katerih je ena nosila malo dete na hrbtu. Bilo je malo pred dvem popoldne. Tudi tistih 230, ki so bili med sv. mašo pri sv. obhajilu, je šlo tešč za procesijo in so pri tem še glasno molili in peli. Mislila sem si: Tu bi Gospod zopet

Zamorski kristjani so se zbrali k procesiji in službi božji. Cerkvica je premajhna.

lahko rekel tiste besede: ‚Res, tako velike vere nisem našel v vsem Izraelu.‘ Želela sem, da bi bili navzoči sveti Oče in vsi naši dobrotniki in se na lastne oči prepričali, kako vneti so naši kristjani. Med sv. mašo so otroci stali tako gosto okrog oltarja, da se je mašnik komaj obračal. In vendar je ta misijon star šele par let. Je pa središče še štirih drugih misijonskih postaj, ki so po štiri milje oddaljene. Pa so vsi prišli k procesiji, kar jih je zdravih; matere z otroki na hrbtu.«

Srce Jezusovo v Irambo, Sr. Afrika.

Kraljestvo Srca Jezusovega se širi. Gotovo bo veselilo vse prijatelje Srca Jezusovega, ako zvedo, da je to božje Srce nedavno zakraljevalo v Irambo, ki je majhen, skrit kraj v Osrednji Afriki. P. Maks Donders, od Belih očetov, poroča o tem:

Danes Vam pišem iz svoje nove postojanke Irambo. Stanujem v koči, ki je narejena iz bambusa in ima strmo streho iz trave, zato da bi ob dežju kar najmanj močilo. In okna? Za to zadostuje luknja v steno, ograjena od štirih bambusovih palic. Zastrta je z žično mrežico, da brani moskitom dohod v kočo. Vso kočo smo razdelili na pet manjših pregrad; srednji prostor je kapela, ki se odlikuje po lepih belih zastorih ob oknih. Na oltarju stoji lepa podoba Srca Jezusovega. Oltar je napravljen seveda iz zabojev; tako tudi tabernakelj in nastavek. Pod mizo je zaboj, kjer hranimo najpotrebnejšo mašno obleko in perilo. Vsa ta revščina pa je tako lepo prikrita z oltarnim prtom in njega čipkami in pa s cvetjem in šopki cvetlic iz afriških gozdov, da je naposled v prostoru vendarle lepše, kot je bilo v betlehemski votlini — pa čeprav je takrat sv. Jožef štalico bil lepo pometel in osnažil. Za posodico za večno luč služi kelih neke afriške cvetlice, torej domač izdelek. Je lepo s papirjem prevlečena in nosi pločevinasto posodico z rdeče pobarvanim steklom. In kadilnica? Škatlica od konzerv, viseča na štirih priprostih verižicah. Druga škatlica z malo kavno žličko rabi za kadilo. Nedeljskega ogrinjala še nimamo, a prosimo Jezusa vselej sproti, naj nam oprostí.

Okrog in okrog nas se razprostira les in grmovje, med grmovjem pa so posejane kočice rodu Wasafwa, ki znajo postavljati kočice prav okusno iz bambusa, tako da je pogled nanje zelo lep in zajemljiv. Hlače so kot obleka

tukaj še nepoznane, zato Vam o obleki revnih ne vem kaj poročati. Ti ljudje se čudijo, kako da morejo beli ljudje vsak dan toliko pisati in njihov jezik z goltniki vred na papir postavljati, ko je papir prav za prav le za cigarete prikladen. Cigarete kaditi pa znajo, ker so se tega naučili od prebivalcev ob reki Lupa, ki teče tam zadaj za gorami. Vi dobri moji samotarci še ne veste, da ni dobro, ako se odevate v zakrpano obleko napol civilizacije. Ali ne veste, da je kraljestvo Srca Jezusovega prišlo že v Vaše zapuščene kraje? Zdaj bo treba spoznati Njega, ki je med Vami postavil svoj sedež, in kateremu smo posvetili misijon Irambo. V svoji skromnosti in revščini nam sicer ne boste mogli mnogo pomagati. Misijonar živi tu silno skromno, toda potovanje iz Evrope in prevoznina do tu je silno draga. Najbližja železniška postaja je od glavnega misijonskega stana oddaljena 700 km. Za prevoz zadnje karavane (6 misijonarjev in 2 sestre) smo dali vse svoje premoženje. Težko nam je skrbeti za 5 postaj, potem za postaje sester s 650 gobavci, za plačo in prehrano 60 katehistov in učiteljev in potem še za potovanja preko hribov in dolin. Najprej bi bilo treba poskrbeti sestram in gobavcem v Makete za primerno suho stanovanje, ker sedanje poslopje razpada in bele mravlje napravljajo cele kupe smeti po tleh. Ako bi poslopje ne slonelo po eni strani na skalnati steni, bi se bilo že zdavnaj zrušilo. Večkrat se sprašujem, ali nam bo mogoče preko neizmernih težkoč prvih let misijona. Toda misijonar poguma ne izgubi, ampak zaupno upira svoj pogled na Onega, ki ga je poklical v to puščavo, k tem napol divjim ljudem. Ne more si pa kaj, da ne bi povedal kristjanom v Evropi, ki cenijo dar svete vere, kako se nam godi, zlasti pa Klaverjevi družbi, ki tako rada pride na pomoč v potrebi. Mi afriški misijonarji vemo in javno priznamo: Družba sv. Petra Klaverja stori gotovo vse, ako le more!

Zdaj pa prosimo vsak dan Boga v svoji ilovnati kočici, da blagoslovi te vrstice in omogoči Klaverjevi družbi, da pomaga še našim misijonom Tukubu in Irambo. Kako bomo veseli in potolaženi, ako nam boste v naši potrebi prišli na pomoč.

Da bi v dneh Evharističnega kongresa ljubi Jezus v sveti hostiji razlil obilnih milosti nad vse naše ljube dobrotnike in naročnike, to iz srca želi in moli Družba sv. Petra Klaverja.

Jezus je tako dober!

Evharistične iskre.

Čas je že, da se dvignem iz svoje zaspanosti. In pri tem hočem prositi Jezusa, da mi pomaga.

Danes, ko pojdem Jezusa obiskat in jutri, ko Ga bom prejel pri svetem obhajilu, takrat Ga bom zarotil z ustnicami, ki so še rdeče od njegove Krvi in s srcem, ki je še polno Njega. Zarotil Ga bom, da obveže trdno in milo moje misli k tabernaklju. Prosil Ga bom, da me prisili misliti Nanj.

Povedal Mu bom, naj se me usmili in prebode srce, ter me tako prisili, takoj iskati balzama pri Njem vsakokrat, ko Ga pozabljam.

Rekel Mu bom, naj vzame moje srce, naj ga skrije v ciboriju in naj ga ne pusti več ven.

Rekel Mu bom, naj napravi iz moje duše svetilnico, ki neprestano gori pred Njim, dokler je ne pogasi dih — smrti.

Jezus je tako dober, ne bo mi odrekel te milosti!

Kako bom srečen, če bom zmerom mislil na Jezusa. Da, zmerom, ko bom pri Njem med delom, v tolažbi, v bolesti, v veselju... vselej in povsod.

In vse to, ali ne bo že nekaj raja? O, Jezus je tako dober!

Kaj zamorci store za misijon in za svojo cerkev.

Poroča p. Vital, misijonar v Mariannahillu.

Postaja Marija Kevelaer ima lepo uspevajoč misijon in mnogo kristjanov, ki so globoko verni in zelo požrtvovalni. Naš prečastiti škof je dal temu ljudstvu sledečo, zelo laskavo spričevalo, ko je na lastne oči videl njih dobrega duha: »Fara Kevelaer je lahko zgled in pobuda vsem župnijam, kar jih je v mojem vikarijatu.«

Župnija je velika, a ljudstvo zelo revno, ker zelo trpi ob sedanji krizi brezposelnosti in pomanjkanju. Zamorski mladeniči in možje, ki so bili poprej zaposleni na deželi, so vsak mesec od svojega zaslužka nekaj svojim rodbinam poslali, so zdaj brez zaslužka in so doma. Vsakoletni davki in druge dajatve so zanje veliko breme. Pogosto policija odvede dobre fante in družinske očete na sodnijo in jih obsodi na ječo 6 do 8 tednov in na prisilno delo. Zakaj? Ker so izdali zadnjo paro za kruh in vsakdanje potrebščine in zato osebnega davka niso mogli o pravem času plačati. Doma pa stradajo mlajši bratci in sestrice, oče in mati, žena in otroci.

Navzlic bedi, ali prav za prav zaradi bede je župnija Kevelaer zelo verska in vneta, res »zgled vsem župnijam«.

Vsak mesec na prvo nedeljo je zbirka za plačo in vzdrževanje dveh katehistov. Večkrat pridejo ob prvih četrtek ali petkih v mesecu otroci in prineso svoj dar.

Zvonček v zvoniku v Kevelaerju je bil tako majhen, da bi ga bil mašni strežnik lahko rabil pred oltarjem. S pomočjo nekega dobrotnika smo kupili lep bronast zvon, ki tehta 800 funtov. Montirali smo ga na leseno ogrodje poleg cerkve. Lani je za božič novi zvon prvič vabil vernike k službi božji. Seveda je bilo ta dan vse veselo in navdušeno.

Za obhajilno mizo nam je služila navadna deska, ki je stala na štirih lesenih stebriščih brez okrasja in lepote. Zglasila se je deklica, Marijina hči iz tukajšnje Marijine družbe in darovala znatno vsoto, ki si jo je bila v dolgih letih prislužila, da smo napravili novo obhajilno mizo.

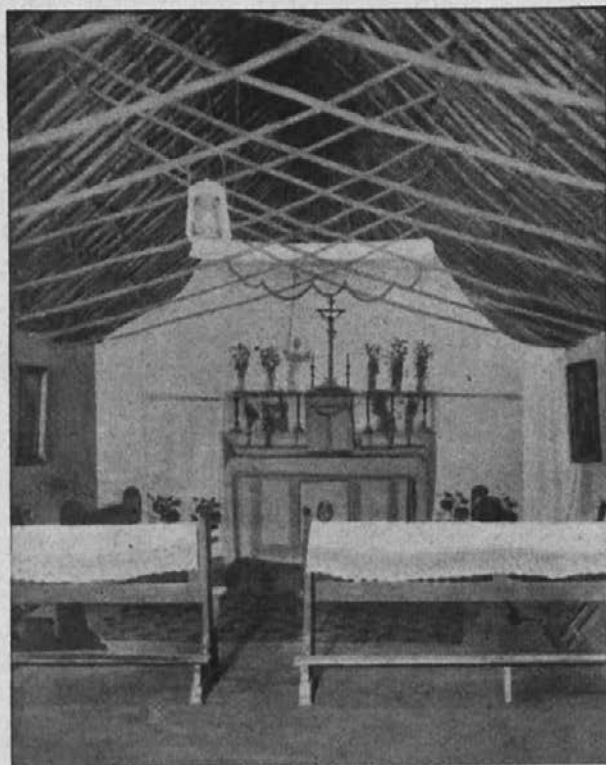
Naša monštranca je bila že zdavnaj izgubila zlato in bi jo bilo treba nanovo pozlatiti. Črn baker in medenina sta silila na površje. Da smo tako monštranco rabili, nas nekoliko izgovarja le revščina, v kateri živimo na našem misijonu. Zdaj pa se ni dalo več odlašati; treba je bilo dobiti denar kjerkoli, da se monštranca dá v zlatenje.

Našel se je fant pri 24 letih, štiri leta katehumen, torej še ne krščen; ta mi je daroval precej težak zlat prstan v ta namen. Pred več leti ga je bil našel na cesti, kjer ga je zgubil neki Evropec. Lastnika ni bilo mogoče najti. Ko mi je fant ponudil prstan, sem ga začuden vprašal: »Ali pa veš, koliko je vreden?« Rekel je: »Vem. Takole 50 do 60 šilingov.« In res ga je zlatar, ki je pozneje monštranco pozlatil, cenil do 55 šilingov. Po tej ceni ga je vzel tudi v račun. Novo pozlačeno monštranco sem potem ljudem pokazal in fanta javno pohvalil. Vsi so soglasno odgovorili: »Siyambongela, to je: Zahvalimo se fantu v božjem imenu.«

V preteklem letu smo ponovno razpravljali o tem, da bo treba zidati novo cerkev. Pri službi božji se že več let mučijo duhovnik in ljudstvo, ker cerkev je navadna lopa, pokrita s pločevino, in zelo nizka, tako da pločevina sega ljudem prav v zatilnik. Zdaj si pa mislite, kako vroče afriško solnce pritiska na pločevino, da le-ta skoraj žari v vročini. Pa tudi prostora je v cerkvi tako malo, da mora večina ljudi stati zunaj. V nedeljo 15. januarja smo sklicali ljudi skupaj in se posvetovali glede zidanja nove cerkve. Rekel sem ljudem: »Najprej vi sami storite, kar je v vaših močeh, potem se lahko nadejamo blagoslova od zgoraj.« Potem sem jim razložil, da kake denarne zbirke spričo revščine in brezposelnosti in suše ne bo kazalo napraviti. Imam pa svojevrsten načrt, sem rekel. Jutri bomo začeli zidati cerkev, čeprav nimamo še niti pare v žepu. Zapupamo le na božjo pomoč. Vsak mož in fant se mora zavzeti za 6 tednov tlake ali kuluka. Začeli bomo sekati les, ga žagati, kopati ilovko in žgati opeko. 280 tisoč kosov opeke se bo potrebovalo. Ženske bodo dostavile približno 60 voz lesa iz gozda. Deklice povrh še 280 tisoč opeke iz opekarne na stavbišče znosile. Pa navzlic temu bomo potrebovali mnogo denarja za les, apno, cement, železo, delavce in za opravo. Ko boste na ta način, sem rekel, storili svoje delo, upam da nam Bog ne bo odrekel pomoči. Jaz se bom potem obrnil do dobrih ljudi in misijonskih prijateljev, da nam bodo prišli z denarnimi prispevki na pomoč. Torej jutri se začne! Vsak dan potrebujem 8 mož. Naj se zglesi prvih osem za jutri! — In v par minutah sem imel na listku zapisanih prvih osem prostovoljnih delavcev.

Naslednji dan zjutraj ob 7 so prišli z lopatami, motikami, krampi, sekirami in žagami. Naslednjo nedeljo smo sestavili delavni odbor, ki ima nalogo, da vsako nedeljo določi osem delavcev za vsak dan v tednu. Navadno jih

pride namesto osem deset ali dvanajst. Tako je bilo vsak dan od 16. januarja dalje. Plačila ne dobe niti ficka. Zglašajo se fantje in možje od 16 do 60 let. Kdor je skušen v misijonskem življenju in pozna mišljenje zamorcev, ta ve, kako se po naravi boje težkih del in truda. In to naravo

Oltar uboge misijonske cerkvice.

seveda prinesejo s seboj v krščansko življenje, a jo premagajo tako, da se čudiš, ko gledaš te ljudi pri njih težkem delu, ki ga opravljajo popolnoma zastonj, le za Boga in duše.

V dveh mesecih smo storili že ogromno dela. Ljudje držijo, kar so obljubili. Kmalu bomo tako daleč, da bomo morali prenehati z delom, ako tudi jaz ne bom spolnil, kar sem obljubil, namreč to, da bom začel pri vas, dragi čitatelji, moledovati za pomoč. Iz tega namena pišem te

vrstice, da izpolnim, kar sem faranom obljubil. Pišem jih z zaupanjem na božjo pomoč in z upanjem, da izprosim kak dar za zidavo cerkve v Kevelaerju. Cerkev bo posvečena Jezusu v presv. Evharistiji in njegovi božji Materi. Bo to farna cerkev za 5000 katoličanov, ki bodo razdeljeni na 10 zunanjih postaj s tri do šest stranskimi postajami. Velika množica vernikov: katoličanov, paganov, katehumenov se s tem obrača na vas. Pomagajte nam v imenu Jezusa in Marije. Vsa verska občina z duhovniki na čelu vam bo hvaležna in bo za vas molila.

Časna straža skritega Boga.

P. Alojzij, eden naših duhovnikov domačinov, je hotel nekega dne že jutraj ob 5 maševati, da bi mogel potem iti nekega bolnika in nekega slabotnega previdet v okolico. Kako se je začudil, ko je videl v kapeli ob tako zgodnji uri kakih dvanajst gojencev malega semenišča, nekatere še zelo mlade, ko so na sv. mašo čakali. Tiho so bili zbudili drug drugega, da bi ostalih ne motili. Njihovi tovariši so namreč bili potrebni daljšega spanja, ker zadnjo noč od nevihte in hudih nalivov niso mogli spati. Teh dvanajst zamorčkov pa je ob 5.40 spremilo skritega Boga po kamenitih stezah, skozi gozde in grmovje do revnih kočie njih rojakov. Obenem so molili rožni venec, ali pa v presledkih peli evharistične pesmi. Ob 8.30 so prišli domov, še tešč, a polni notranjega veselja.

Nadzorniku ta dan ni bilo treba, da bi jih dolgo priganjal k delu. Malo so se odpočili, da so prišli do sape, in zavžili vsak po eno patato, ki so jo bili že včeraj skuhali, potem pa kar rovnice in metle v roke in hitro z malim vozičkom na dnevno delo! Ta dan so vsa svoja dela žrtvovali za izpreobrnjenje krivovercev in mohamedanov.

Delavci, ki so bili tedaj že na delu, so se nekaj prav živahno menili med seboj. Pogovor je bil o neki kači, pitnou, ki je 18 čevljev dolga, ki so jo vaščani bili s palicami in sulicami pobili. Drugi so pripovedovali, kako so ponoči čuli rjojenje leva v smeri proti Lwabeuge. Kakor hitro pa so prišli dvanajsteri, so vsi umolknili, zakaj vsak je želel zvedeti, kako so ti goreči zamorski dečki spremljali Jezusa v jutranji procesiji.

Zamorski semenišniki obljublajo zvestobo Jezusu.

Misijonski uspehi sredi med Izlamom

Apostolska prefektura Ghardaia, Sahara.

Pismo apostol. prefekta msgr. Noueta, od Belih očetov.

Naše misijonsko delo v tem kraju počasi napreduje. Tu so namreč mohamedanski kraji, kjer je še do zadnjega suženstvo cvetelo. Vendar smo to leto krstili 12 odraslih. Malih otrok je več umrlo in šlo v nebesa in tam zdaj molijo za svoje dobrotnike; 364 jih imam zapisanih. Pa to še ni dokaz, kako misijonsko delo v Sahari napreduje. Lepe nade vzbujajo krsti odraslih, ki so še nedavno bili mohamedanci, a so sedaj zelo vneti kristjani. Sam sem videl moža, ki ga je neki misijonar izpreobrnil v njegovi težki bolezni, in zdaj svojo vero javno izpričuje. To mu je posebno v čast, ker se ni pripravljaj na krst 4 leta, kakor se zahteva od zdravih, ki žele prestopiti v našo vero.

V naše lekarne prihaja mnogo bolnikov. Zlasti lekarne »belih sester« so na dobrem glasu. V Ghardaji, ki

je najtežja naša misijonska postaja, prihaja vsak dan 100 do 130 bolnikov v bolnišnico.

Šole so prenapolnjene. To opravičuje, da ima misijon vedno večji vpliv med mohamedanskim ljudstvom. Napredujemo, počasi sicer, a vztrajno. Pri nas je šolski obisk prost; nihče nikogar ne sili v šolo. In vendar starši otroke radi k nam pošiljajo, da se uče krščanskega nauka. Radi sprejemajo zlasti tiste npravne resnice, ki so obče človeške.

Novo ustanovljeni misijon v Houms River.

Iz teh vidikov vplivamo na moralno življenje otrok, po otrocih pa na njih starše.

Naših kristjanov-domačinov je nekako sto. Res da to ni mnogo; naši misijonarji so žalostni, ko vidijo, da njih delo v teh mohamedanskih krajih le počasi napreduje; a to je resnica, da so tisti, ki kristjani postanejo, potem res dobri kristjani. Večkrat hodijo k sv. obhajilu in dajo lep zgled mohamedancem, ki jih v njih obnašanju opazujejo. Ako kaj zagrešijo, zadostuje, da jih opomnimo na verske resnice, in takoj so zopet vneti kristjani.

Marija Terezija Ledochowska je rešila naš misijon iz velike nevarnosti. Lani so nam kobilice požrle vso koruzo na polju. Izkopali smo jarke in napodili kobilice noter. Potem smo jih razhodili ali pa za kokoši nabrali v vreče. V dveh mesecih so naše kokoši snedle 50 vreč kobilic in so zato prav pridno nesle. Poteptanih je pa bilo toliko kobilic, da se je smrad razširjal daleč v okolico. In vendar nismo mogli ohraniti koruze. Pridelali smo je le 30 vreč, pričakovali smo jo 40. Pozneje so ob suši večkrat celi roji kobilic leteli preko naših krajev, tako da smo se vedno bali novih vpadov. Začeli smo moliti in devetdnevnice opravljati k pokojni Mariji Tereziji Ledochowski. Kako smo bili veseli, ko smo videli, da kobilice niso zlegle nič jajčec kot je bilo to prejšnje leto in da niti ene mlade ni bilo več na naših poljih. Zato bomo imeli to leto dobro koruzno letino, če Bog da, že v dveh mesecih. Mnogo rojev kobilic je letelo tako blizu naše meje ob reki, da bi bile lahko ostale pri nas, pa so se vse spustile onkraj reke na tla.

Afriški misijonar.

V veliki in važni zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvaljujem in prosim javne objave v »Odmevu«.

M. Adamič.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v boleznih.

B. F., Drašavas.

V dveh zadevah sem se priporočal Mariji Tereziji Ledochowski in sem bil uslišan. Iskrena ji hvala!

S. V., Vidonci.

V veliki zadevi smo se priporočili M. Tereziji Ledochowski z obljubo javne zahvale in malega darčka za sv. misijone. Pomagala nam je, za kar se ji pristrčno zahvaljujemo in prosimo objave v »Odmevu«.

S., Studenice.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

M. S., Loče.

Pristrčna zahvala Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje.

M. P., Rogaška Slatina.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za večkratno uslišanje in se ji še priporočam.

J. J., Sv. Jurij ob j. žel.

Imela sem zvito nogo in hude bolečine. Nisem mogla hoditi. Položila sem na boleče mesto podobico Marije Terezije Ledochowske in pričela devetdnevnicu za afriške misijone. In glej, vse bolečine so mi takoj odnehale. Iskreno se zahvalim mamiči zamorčkov in prosim javne objave.

H. Z., Gozd.

Zahvalim se Mariji Tereziji za dobljeno pomoč ter se ji še dalje priporočam.

R. D., Celje.

Služabnici božji Mariji Tereziji se prisrčno zahvalim za uslišano prošnjo.

R. T., Moškanjci.

Obljubil sem, da se javno zahvalim za izkazano pomoč na priprošnji služabnice božje Marije Terezije Ledochowske v neki kočljivi zadevi. Opravil sem devetdnevnicu in bil sem uslišan. Priporočam vsakemu, najsibo v katerikoli stiski, naj se obrne s polnim zaupanjem do te služabnice božje in gotovo mu bo izprosila od ljubelega Boga uslišanje.

F. Z., Sv. Benedikt v Slov. goricah.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

M. H., Tržič.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki važni zadevi in se ji še nadalje priporočam.

C. P., Bigovec.

Tudi mi smo se zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji in nam je pomagala, za kar se ji javno zahvalimo.

N. S., Maribor.

Dolžnost mi je, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za večkratno pomoč v dušnih in telesnih potrebah. Nekoč sem bila v veliki stiski in težki zadevi, pa mi je takorekoč kar čudežno pomagala. Veliko zaupanje imam do Marije Terezije, ker sem jo nekoč v Ljubljani osebno videla. Priporočam vsakemu, da se k njej zateče. Tisočkrat se ji zahvalim in jo še nadalje prosim varstva in pomoči.

K. M., Prinsko.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

F. Š., Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč v neki važni zadevi.

J. I., Rožna dolina.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje in prosim objave v »Odmevu«.

J. B., Vodice.

Iskreno se zahvaljujem Tereziji Ledochowski za čudovito pomoč v zelo težkih zadevah.

P. R., Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in prosim javne objave.

O. K., Škofja Loka.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za ozdravljenje mučne boleznii v nogah.

B. J. v Z.

Za veliko milost, katero sem prejela na priprošnji služabnice božje Marije Terezije Ledochowske, se iskreno zahvalim in se priporočam še dalje njeni priprošnji in pomoči.

E. J., Slovenjgradec.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in se ji še priporočam v molitev.

R. R., Drešinja vas.

Priporočal sem se Mariji Tereziji Ledochowski in sem bil takoj uslišan, za kar se ji iskreno zahvalim. Še se ji priporočam v neki drugi važni zadevi.

A. K., Slovenska Bistrica.

Zlata kapljica.

Tu se skrbno in ljubeče hrani, tam leži pozabljeno v kotu kake omare — marsikatera zlata in srebrna dragocenost. Dragi in veseli, pa tudi bridki spomini so navezani na te predmete. Kako dobro in koristno bi se dalo vse to uporabiti.

Danes trka ljubi Jezus sam na Vaša srca, čisto lahno in takole prosi: daj mi dragocenost, ki leži v omari, rabim jo. Naj bo zlata kapljica za sveto posodo, katera bo obdajala moje evharistično Telo in presveto Kri v tabernaklju uboge misijonske cerkvice.

Zlate in srebrne predmete, tudi če so pokvarjeni (kot uhanе, prstane, star zlat in srebrni denar, srebrne žlice itd.) hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1, in jih uporabi za svete posode: ciborije, kelhe, monštrance za uboge misijone v Afriki.

Tisočkrat bo ljubi Jezus poplašal žrtvico, ki jo doprinese duša iz ljubezni do božjega Jetnika.

Vaš dar.

Dragi dobrotniki! Lepa monštranca, ki jo vidite na zadnji strani »Odmeva«, je Vaš dar. Danes se v imenu evharističnega Jezusa najiskrenejše zahvalimo vsem, ki so prispevali zlato in srebrno kapljico v ta namen, in pa za ciborije in kelihe, ki smo jih že poslali v uboge misijone! Tisočkrat naj evharistično Srce Jezusovo povrne vsako kapljico, darovano v tako svet namen!

Tudi kamenčke iz prstanov in uhanov smo porabili po vaši cenj. želji. Vidite, zgoraj v križcu in krog in krog sv. hostije so skrbno udelani. Neki blagi gospod v Ljubljani je z nesebično ljubeznijo in požrtvovalnostjo izgotovil te svete posode. Bog mu bodi plačnik!

Ker pa še vedno prihajajo nove prošnje iz ubogih afriških misijonov za ciborije, kelihe, monštrance, zato tudi mi spet in spet ponavljamo iskreno prošnjo za zlate in srebrne kapljice! Tak dar bo v najlepši spomin na Evharistični kongres v Ljubljani.

Evharistično Srce Jezusovo, blagoslovi naše dobrotnike!

Spomin na umrle.

† Msgr. O. Gorman, C. S. Sp., apostolski vikar Sierra Leone. — Msgr. Tonizza, frančiškan, apost. vikar v Tripolisu. — Franc Črnko, Zg. Radgona. — Marija Doršnik, Ptuj. — Uršula Ferenčak, Metlika. — Marija Roblek, Preddvor. — Matevž Stanonik, Mojstrana. — Trude Slamanič, Metlika. — Frančiška Kosec, Stari log. — Marija Frank, Radeče. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

